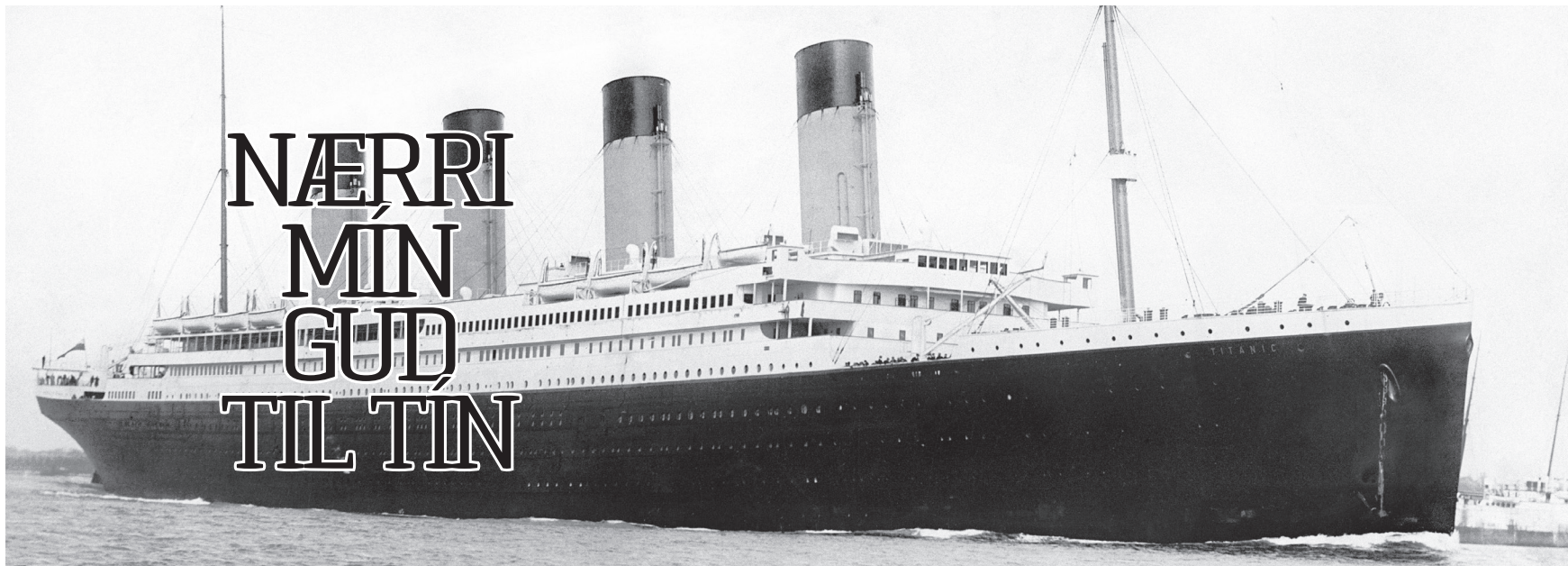

NÆRRI MÍN GUD TIL TÍN

pinjuskógurinn, veldugar angandi grönveiftrur, í myrkrinum. Sum hann plagdi, umræddi Thomas kvældsins avrik, sigrar sum ósigrar, Thomas strálaði, men Miranda var meira kvírr, og við eitt hugdi hon upp á hann og segði:

– Eg havi altíð havt eitt ynski um at fortelja fyri tær, hvat hendi hina ferðina, eg havi ikki kunnað gjørt tað fyrr, men um tú tímir at lurta, fari eg at gera tað nú.

Hon hoyrði sína egnu rødd, ein lagnan tóna av høgtíð, um at stækka. Thomas hugdi upp á hana, alt í einum ógvuliga stillur, sum var bráðliga øll hansara orka savnað í tí eina eygnabragðinum. Hann fekk sær av víninum, setti glasið frá sær, bíðaði.

So bleiv tjaldið drigið frá, og tey vórðu sigin niður við tí himmalhøgu skipssíðuni, tey vóru eini 30 fólk, mest kvinnur og børn, umframt tað einir átta skipsmenn, kyndarar, kokkar, matrósar, summir í snjóhvítum búnum, skipið helti eitt sindur, og tey sóu, fáar favnar burturi, inn á salongirnar og inn á vind-eygu og kúgveygu, lýsandi í náttini av øllum dekkum. Meðan boð vórðu rópt millum bjargingarbátin og menninar í erva á skipinum, kvinkaðu stevnið og rongin niðureftir, skiftivís, í rykkingum, djúpt niðri undir teimum var tað svarta havið, nú sást ein annar bátur uppi yvir teimum, hann varð loraður niður við eitt sindur meiri ferð, so tey skjótt næstan fingur toygt seg upp og nortið við botnin á honum, skipsmenninir góvu boð um at lata siga nakað skjótari, og niðureftir komu tey, og inni í salongum og kahúttum sóu tey fólk tuska aftur og fram, sum leiktu tey við í onkrari undarligari pantomimu, andlitini vóru ikki forfard, men líkasum ovfarin av onkrum, ið sýntist óskiljandi, og longur niður komu tey, og nú komu róp úr erva um at loysa togini, so skjótt báturin bar við sjógv, men eingin sá teir spikarar, har togini vórðu bundin, so skipsmenninir, ein har afturi og ein annar fremst, kvettu skundisliga togini, so tey ikki blivu kroyst, men róku við ferð út undan tí ovvara bátinum.

Tað var stutt eftir midnátt, tað var mitt í apríl, og har var bitandi kalt, hóast tað var so stílt, at ikki ein ond føldist, hesin kuldin var naskur, var ikki nøgdur við hamin, men leitaði inneftir, inn um húðina, inn at holdinum, inn í bein og innvøllir, summi vóru í frakkum, onkur hevði eina troyggju, men mong vóru farin umborð sum tey stóðu, í tunnum buksum, kjólum og skjúrtum, hon hevði ein frakka, sum hon legði niður yvir trý børn har afturi í rong, tey vóru

longu gjøgnumfryst. Hon hugdi upp og varnaðist alt í einum náttina, tað var stjórnuklárt, men ongin máni sást, og ikki eitt skýggj var á himlinum, og sum hon hugdi, var tað sum alt kom nærri, hinir bátarnir, rekandi ísfjöll, tað var alt so trøsliga týðiligt og so nær, so ein næstan kundi toygt seg og nortið við tað, og serliga stjórnuarnar, hon visti seg ongantið hava sæð tær so nær og so klárar og so nógvar, tað var, sum goymdu tær at øllum skepnum, við umsorgan, tað var næstan, sum hon hoyrði tær ljóma í náttini. Og har, at siggja til stutt frá teimum, var skipið, við lýsandi kúgveygum og salongvindeygum, teir fyra skorsteinarnir rættu seg móti himli, sum vóru teir svørt, vindeygaleys torn á onkrari dökkari risaborg, ímut og höttandi, skipið var at siggja til óskatt, bara eitt var undarligt, skipsdekkið og havið áttu í hesi kyrruni at verið javnfjar, og hon hevði lært í skúlanum, at javnfjarar linjur ongantið, heldur ikki um framhaldið var óendaligt, kundu umskarast, men her var henda alheimliga meginreglan, á onkran næstan gudleysan hátt, brotin, tí skipsdekkið hallaði, og onkustaðni inni í skrokkinum, ella kanska hinumegin, máttu linjurnar umskarast, henda myndin var hópisleys, og ófatiliga ræðandi, sum kom hon úr barnsins marruverð. Men so var tað, sum sá hon alt eitt sindur burturfrá, og við eitt barst tað henni fyri, sum var alt náttarbílætið, stjórnuarnar, hinir bátarnir, tann myrka, oljubleyta vatnskorpan, tað døkka og samstundis glógvandi meginskipið, fermt við einum vakurleika so fremmandum og stórbærum og háleittum, at hann gjørdi kuldán til einkis. Men nú ansaði hon eftir, at summi á tí litla bátinum fóru at hyggja burtur, og tá hon aftur hugdi, sá hon, at tann veldugi skrokkinur spakuliga snaraði sær á við hekkuni upp í rógv, sum mól hetta øgiliga djórið um onkran ósæddan ás beint aftan fyri mjødnina, til tað næstan stóð uppeftir enda, og tá hoyrdist eitt ljóð, sum bæði var yl, stynjan, skrambul og sorl, alt í senn, hetta sorilsíð vardi kanska ein hálvan minutt, øll ljós sloknaðu, tendraðust aftur sum í einum blunki, men sloknaðu so aftur med alla, eina løtu varð skipið standandi í sjónum, næstan beint upp eftir enda, so líkasum datt tað eitt kvink aftureftir, og so gleið risaskrokkinur við javnari ferð niður í dýpið og varð burtur.

Skipsmenninir høvdu sagt, at skuldi skipið sokkið, fór ein stór alda at reisa seg, og ein sterkur súgur at koma, teir róðu tí alt teir vóru mentir, men teir vóru ikki royndir róðrarmenn og áralag høvdu

teir ikki, har hoyrdust í heilum brestir av árum, sum bórust saman. Tað gjørdi tað sama, tí av onkrari grund reistist ongin alda, og har kom ongin súgur. Men har kom nakað annað. Nú skipið var horvið, hoyrdu tey bráðliga, í náttarinnar einsemi, róp, og tað var teimum við eitt greitt, at har úti á tí svart glinsandi vatnskorpunum flutu menniskju í hundradatali, summi við einum bjargingarbelti ella haldandi um eitt sprek, onnur við ongum at halda í, oyggjar av einsemi, neyð og kulda, og frá hesum skara reis eitt neyðarróp so ræðuligt, so hjartanemandi ónskriligt, at mong rættu hendunar upp og hildu fyri oyruni. Men skipsmenninir søgdu, at har var onki at gera, tí báturin var søkkladi, og teir róðu og róðu, við lókutum áralag, undir klárum stjórnum burtur frá tí vað, sum hevði gloypt teirra fari.

Her endaði søgan, tí so langt hevði tað hvíta tjaldið rokkið, og tað sum kom aftaná, frásøgnina um bjargingina, sum kom fáar tímar seinna, hana kendi hon, og hana kendi Thomas.

– Og Ralph? segði Thomas spakuliga.

– Um Ralph visti eg onki, bara, at mannamúgvann bráðliga og óstortsliga skilti okkum sundur. Men ...

Hon steðgaði á, og so hugdi hon beint upp á Thomas.

– ... nú veit eg, at Ralph fór ikki til botns við skipinum og fleyt heldur ikki úti á tí kalda náttarhavinum. Ralph er á lívi og kemur higar við tokinum í annaðkvöld.

Og hon tók uppaftur, við næstan ljóðleysari rødd, tað stuttu søguna um meira enn fyra ára óminni og bráðliga vaknan, á einum sjúkrahúsi handan hav.

Klokkan var sjey minuttir yvir ellivu, har sótu tvey fólk og tosaðu friðarliga, eitt leygarkvöld á heysti í einum miðalstórum býi, miðskeiðis í einum risastórum landi, sum var girt inni, í eystri og vestri, av meginhøvum, hvørs forseti æt Woodrow Wilson, og sum sá tann gamla heiminn liggja og bløða burtur. Gjøgnum vindeygad sást mánin, rundur og gulur, inni angaði av sápu, og hugaliga av furu úr nýsmíðjaðum innbúgvi, ein á fór fossandi framvið uttanfyri, pinjur hómáðust á tí handara áarbakkanum.

– Tað vóru telefonboðini.

– Ja, segði hon.

Tøgn var eina løtu. Thomas skonkti uppiáftur, og so segði hann:

– Eg haldi, vit skulu sita eina løtu, og tøma gløsini.

Í grundini lá einki longur í teirra hondum, tí fyrrapartin tann dagin tey giftust høvdu tey avrátt, í einum blandingi av

ovfarakæti og køldum álvara, hvør pallmyndin fór at vera, um tað skuldi hent, at ein so fjarur møguleiki fekk hold, ella, hugsaði hon nú, at javnfjarar linjur skuldu umskarast.

Tá ið gløsini vórðu tømd, fór Thomas yvir, tók violinina og spældi sálmalagið, Faðir Mackenzie hevði lært hana, sum barn í sunnudagsskúlanum, og sum hon ongantið seinna hevði kunnað hoyrt, uttan at føla kylingar niður eftir bakinum. Meðan hann spældi, sá Miranda fyri sær bløðini í býlisgørðunum sunnan fyri tann gamla skúlan, har komu tey, dalandi av mækum niður úr erva, sum stórir pappirstunnir gullpengar, gul, reyðbrún, gylt, reyðgylt, stroydd av eini ósæddari hond, signandi, niður yvir kvöldið og skýmingina og verðina. Miranda visti, at Thomas var ikki bangin, og sjálv kendi hon ongan ótta, tí hon visti, at Faðir Mackenzie fór at taka ímóti teimum, hvíthærdur, við eini fyrigeving so rúmari, at hon rakk út um alt, sum skil megnaði at fata.

Dagin eftir, út ímóti klokkan sjey á kvöldi, fór ein einsligur ferðamaður, sum mundi vera um tey fjøruti, úr tokinum á støðini í timburbýnum við ta breiðu ána. Hann var í nýkeyptum svørtum klæðningi, men hann var rak, við gráum dæmi, tíðliga gránaðum hári, heldur óstøðugum gongulag og flakkandi eygum. Hann hevði eitt tungt kuffert og fekk ein hýruvogn at koyra seg til eini hús, við ána norðalaga í býnum, adressuna kendi hann. Tá ið teir komu fram, fór bilstjórin, sum helt mannin vera heldur skirvisligan, út og bar kuffertið fyri hann. Maðurin læt úthurðina upp, og bilstjórin fór inn í gangin við kuffertinum og steðgaði eitt bil, sum fyri at tryggja sær, at maðurin var komin á tað rætta plássið. Køkurin var tómur, men tá ið teir komu inn í stovuna, stóðu á einum borði við vindeygad ein flaska av reyðvíni við eini rest í, og tvey tóm gløs. Hurðin til sovikamarið stóð á glopp, og maðurin fór inn, við sínum fylgisneyta í hølunum. Í tí stóru dupultsongini lógu tvey fólk, ein kvinna um tey tretivu og ein maður, kanska tvey ár eldri, við blásvørtum hári og mahognilittum dæmi. Bæði vóru deyð, skotin gjøgnum hjartað, týðiliga, sum tað sýntist, av manninum, pistólin lá og var líkasum gliðin úr hansara høgna lógva. Yvir kvinnuni lá eitt tjúkt teppi, vandaliga ballað. Yvir andlitinum á báðum hvíldi eitt eygnabrá, ið kundi mint um lukku.